

ΕΞΩΡΑΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Τὸ θαυμασιώτατον ἀριστοτέχνημα, ὅπερ διὰ τοῦ ποικίλου καὶ ἐναρμονίου συγκερασμοῦ τῶν χρωμάτων ἀπεργάζεται ἡ φύσις μόνη, εἶνε ἡ ὑγιὴς χροιά τοῦ ἀνθρώπου τῆς λευκῆς φυλῆς, ἰδίᾳ δὲ τῶν κατοίκων τῶν βορείων χωρῶν. Τὸ χρῶμα τῆς σαρκός, λευκὸν καὶ ποικιλόχρουν συνάμα, ἐμπεριέχει ἐν ἑαυτῷ ὅλην τὴν μεγαλοπρέπειαν τοῦ κόσμου τῶν χρωμάτων, ἀλλ' ἐν ἀπειρώς πολυπλόκφ συμμίξει, καὶ θαυμασίως ἁρμονικῇ συγκράσει. Ἐκ τούτου καθίσταται ἐνόητον, ὅτι οἱ ἐξοχώτατοι τῶν ζωγράφων, ὡς λ. χ. ὁ Τιτιανὸς καὶ κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους ὁ Μάκαρτ, ἀφιέρωσαν ὁλόκληρον τὸν βίον των ἐν τῇ σπουδῇ καὶ μελέτῃ τῆς φυσικῆς ταύτης χροιάς τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. Καὶ ἤδη, ἐνφ' τὸ φυσικὸν χρῶμα τοῦ ὅγιους ἀνθρώπου εἶνε τὸ λαμπρότατον ἀριστοτέργημα τῆς φύσεως, παρουσιάζεται αἰφνης τὸ εἰδεχθὲς ἐκεῖνο γραῖδιον, ἡ κοσμητικὴ εἴτε ἐξωραϊστικὴ τέχνη, ἵνα, ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς ἐπαυξήσεως τῶν φυσικῶν θελημάτων, καλύψῃ καὶ καταχύσῃ τὴν φραιότητα τῆς χροιάς μὲ ἀδιαφανῆ στρώματα ἀλεύρων ἢ βαφικῶν ὑλῶν. Αἱ κόψεις καὶ τὰ ψιμύδια καὶ πάντα τὰ ἄλλα τεχνητὰ μέσα ὅχι μόνον ἀδυνατοῦσι παντελῶς ν' ἀποδώσωσι τὴν φυσικὴν λευκότητα τοῦ δέρματος, τὴν ὑπερυδρον ἐκείνην καὶ μὲ πλείστας ἄλλας λεπτοτάτας καὶ ἄβροτάτας ἀποχρώσεις μεμιγμένην λευκότητα, ἀλλὰ τὸναντίον παρέχει εἰς τὸ πρόσωπον τὴν νεκράν καὶ ἀψυχὸν ὅψιν τοῦ γύψου ἢ τοῦ πτώματος. — Ὅσον τεχνηέντως καὶ ἂν γίνεταί ὁ διὰ ψιμυθίων χρωματισμὸς τοῦ προσώπου, διακρίνεται ὅμως πάντοτε οὐ μόνον ἐν τῷ φωτὶ τῆς ἡμέρας καὶ ἐκ τοῦ πλησίον ἀλλὰ καὶ ἐκ μακρᾶς ἔτι ἀποστάσεως καὶ ἐν παντὶ φωτισμῷ, πρὸ πάντων δὲ τῷ ἡλεκτρικῷ, καὶ ὑπὸ τοῦ ἀπειροτέρου παρατηρητοῦ. Τὸ φυσικὸν χρῶμα τοῦ προσώπου οὐδεμία τέχνη δύναται ποτὲ νὰ ἀντι-καταστήσῃ ἢ ν' ἀπομιμηθῇ, ἐκτὸς δὲ τούτου τὸ ἐψιμυθιωμένον πρόσωπον ἔχει πάντοτε, ὡς εἵπομεν, νεκράν καὶ ἀψυχὸν ἐκφράσιν ὁμοίαν πρὸς τὴν ὅψιν κηρίνης πλαγῶνος. Τὸ πρόσωπον καὶ τὸ ὅλον ἐν γένει σῶμα ἐν τῇ φυσικῇ αὐτοῦ χροίᾳ οὐδέποτε εἶνε ἐντελῶς λευκόν, οὔτε φραῖα θὰ ἦτο ἡ καθαρὰ καὶ ἀμιγῆς λευκότης. «Τὸ φυσικὸν χρῶμα τοῦ δέρματος τῆς λευκῆς φυλῆς τῶν βορείων χωρῶν» λέγει ὁ Γερμανὸς Ἐδουάρδος φὸν Χάρτμαν ὑπερτερει κατὰ τὴν ἀβρότητα καὶ τὴν ποικιλίαν τῶν ἀποχρώσεων, κατὰ τὴν λαμπρότητα καὶ τὸν κορεσμόν, πάντα τὰ ἄλλα θαύματα τῶν χρωμάτων τῆς φύσεως. Ὅστις νομίζει ὅτι διὰ κόψεων καὶ διὰ ψιμυθίων δύναται νὰ ἐξωραίσῃ τὴν χροιάν τοῦ προσώπου του, ὁμοιάζει πρὸς ἀνόητον καὶ ἀπειρόκαλον ἐπιδιορθωτὴν εἰκόνων, ἐπιχειροῦντα νὰ ἐξάρῃ τὴν ζω-ταντὴν ἐκφράσιν ἐνὸς ἀριστοτεχνήματος τοῦ Τιτιανοῦ μὲ ἄσπρες καὶ κόκκινες μπόνιες. Ἀκόμη καὶ αἱ κτρινωπαὶ καὶ αἱ πρασινίζουσαι ἀποχρώσεις τῆς καλουμένης κακῆς χροιάς τοῦ δέρματος εἶναι πάντοτε προτιμότεραι καὶ ἀπειρώς φραιότεραι τῶν ἐψιμυθιωμένων προσώπων. Ἡ καιπάλῃ καθιστᾷ τὴν λαμπρότητα τοῦ δέρματος ἀμβλείαν καὶ νεκράν, τὰς σκιὰς ἀσθενεῖς καὶ ἀδιαγνώστους, τὰς μεσαίας ἀποχρώσεις ἀνόστους καὶ ἀλευρόειδεις· καταστρέφει ὅλα τὰ χρώματα, τὰς σκιὰς καὶ τὰς ἀποχρώσεις καὶ ἀντικαθιστᾷ αὐτὰ διὰ τοῦ μονοτόνου καὶ πάσης ἐκφράσεως ἑστερημένου χρώματος τοῦ γύψου. Ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου ἡ καιπάλῃ καὶ τὸ ψιμύδιον χρησιμεύουσι πρὸς παρα-

σκευὴν τῆς εἰς ἕκαστον πρόσωπον ἀνηκούσης προσωπίδος· ὅστις ὅμως μεταφέρει εἰς τὴν πραγματικὴν ζωὴν καὶ εἰς τὸν καθ' ἡμέραν βίον τὸ συστατικὸν τοῦτο τῆς σκηνικῆς ἀπάτης, ὁμοιάζει πρὸς τὸν προσπαθοῦντα νὰ ἐξωραίσῃ τὸν κηπὸν του μὲ χάρτινα κεχρωματισμένα ἄνθη καὶ φυτὰ, συγχρόνως δὲ δεικνύει ὅτι δὲν θέλει νὰ φανερώσῃ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ προσωπικότητα ἀλλὰ νὰ παίξῃ ἐν τῷ βίῳ πρόσωπον κωμωδίας.»

Ἄλλ' ἐκτὸς τῶν καλαισθητικῶν λόγων, οἵτινες καὶ μόνοι ὤφειλον ν' ἀποτρέπωσι τὰς κυρίας ἀπὸ τῶν ἐξωραϊστικῶν τούτων μέσων, ὑπάρχει καὶ σοβαρώτερα τις ἡ μάλλον ἐπικίνδυνος ὁψις τῆς σημερινῆς κοσμητικῆς τέχνης. Εἶναι ἤδη ἀπὸ πολλοῦ ἀποδεδειγμένον, ὅτι πάντα τὰ εἶδη τῶν ψιμυθίων καὶ τῶν κόψεων, καὶ ἐκείνων ἀκόμη, αἵτινα οὐδεμίαν περιέχουσιν ἀπ' εὐθείας βλαβερὰν οὐσίαν, διὰ τῆς συχνῆς καὶ μακρᾶς χρήσεως φθείρουσι τὴν ἐπιδερμίδα. Εἰς πᾶν πρόσωπον, ὑποστὰν ἐπὶ μακρὸν χρόνον τὸν ἀνόητον τούτον «ἐξωραϊσμόν» τὸν διὰ τῆς λευκῆς ψιμυθιώσεως, δυνάμεθα νὰ παρατηρήσωμεν τὰ θλιβερά ἀποτελέσματα τῆς κακῆς ταύτης συνήθειας. Ἡ ἐπιδερμὶς ξηραίνεται, γίνεται ὁμοία πρὸς κατεργασμένον δέρμα (πετσὶ), κηλιδούται, προσλαμβάνει ἀλλόκοτόν τι χρῶμα, οἷον παρατηρεῖται εἰς τοὺς πάσχοντας νόσον τοῦ ἥπατος, καὶ ρυτιδούται πρόωρως. Ἀκόμη καὶ τὰ σχετικῶς ἐλαφρότερα ψιμύδια, οἷον ἡ μαγνησία καὶ τὸ ὀρυζάλευρον, διαταράττουσι διὰ τῆς μακρᾶς χρήσεως καὶ διακαλύπτουσι τὴν λειτουργίαν τοῦ δέρματος διὰ τῆς διηγεκοῦς ἀποξηράσεως καὶ ἐμφράξεως τῶν πόρων, οὕτως ὥστε ἡ ὑγεία, ἡ δροσερότης καὶ ἡ φραιότης τῆς χροιάς τοῦ προσώπου ἀφανίζονται παντελῶς.

Δυστυχῶς ὅμως, καὶ τοῦτο εἶνε τὸ παραδοξότατον καὶ λυπηρότατον, ἡ γυναικεῖα ματαιοφροσύνη προβαίνει εἰς τοσοῦτον βαθμόν, ὥστε ὅταν πρόκηται περὶ ἐξωραϊσμοῦ ἢ ἐπαυξήσεως τῶν φυσικῶν θελημάτων, ἀψηφεί πάντα κίνδυνον καὶ οὐδαμῶς διατάζει νὰ κάμῃ ἄμεσον χρῆσιν καὶ αὐτῶν τῶν φονικωτάτων δηλητηρίων. Οὕτω λόγου χάριν ἡ χρῆσις τοῦ δηλητηρίου ἀρσενικοῦ ὡς ἐξωραϊστικοῦ δῆθεν μέσου εἶνε εἰς πολλὰ μέρη τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς διαδεδομένη παρὰ ταῖς κυρίας. Πολλοὶ δηλαδὴ κυρίαὶ ἔχουσι τὴν ἀνοησίαν νὰ πιστεύωσιν ὅτι διὰ τῆς χρήσεως μικρῶν δόσεων τοῦ δηλητηρίου τούτου γίνονται εὐμορφώτεραι καὶ εὐσωμότεραι, καὶ ὅτι ἀποκτῶσι δροσερώτερον καὶ ἄβροτότερον χροιάν τοῦ προσώπου καὶ ζωηρότερους ὀφθαλμούς. Ἐν τῇ κενῇ δὲ καὶ ματαίᾳ ταύτῃ ἐλπίδι μεταχειρίζονται τὸ φθοροποιὸν τοῦτο δηλητήριο καὶ πολὺ ἄργα δυστυχῶς ἐννοοῦσιν, ὅτι διὰ τῆς χρήσεως αὐτοῦ ὅχι μόνον δὲν ἐγείναι φραιότεραι ἀλλὰ κατέστρεψαν καὶ τὴν ὑγείαν των.

Καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ καθ' ἑκάστην ἡμέραν εἰς γενικὴν χρῆσιν παρὰ ταῖς κυρίαῖς εὐρισκόμενα κοσμητικὰ μέσα εἶναι βλαβερὰ καὶ ἐπικίνδυνα, καὶ ἀπαγορεύονται ἤδη αὐστηρῶς ὑπὸ τῶν ἱατρῶν. Κατὰ τινα ἔκθεσιν, ὑποβληθεῖσαν εἰς τὸ «Συμβούλιον τῆς ὑγιεινῆς ἐν Παρισίοις» (Conseil d'hygiène de Paris) καὶ βασιζομένην ἐπὶ ἀκριβεστάτων καὶ ἐπιμελεστάτων ἐρευνῶν, περιέχουσι πάντα σχεδὸν τὰ ἐν Γαλλίᾳ συνήθη παρὰ ταῖς κυρίαῖς ἐξωραϊστικὰ μέσα βλαβερὰ εἰς τὴν ὑγείαν συστατικά.

κ. Ι. Α. εἰς Δεδέαγατζ. Λυπούμεθα παρὰ πολὺ διότι τόσον βραδέως λαμβάνετε τὸ φύλλον μας· ἐντεῦθεν δι' ὅλα τὰ μέρη γίνεται ἡ διεκπεραίωσις εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἡμέραν. Ἐνδέχεται καὶ ἐνεκα τυπογραφικῶν κωλυμάτων νὰ βραδύνῃ ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου, ἀλλὰ σὰς βεβαιούμεν ὅτι οὐτε εἰς τὴν πρώτην οὐτε εἰς τὴν τελευταίαν περίπτωσιν δυνάμεθα νὰ πράξωμέν τι. Ἡμεῖς οἱ ἴδιοι ἐπιδιώκομεν τὴν τάξιν, ἀλλὰ δι' ἑλληνικὸν

φύλλον ἐκδιδόμενον ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ἐνθα οἱ στοιχειοθετοὶ τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης εἶναι δυσερέτοι, δὲν εἶναι οὐδόλως παράξενον εἰς ἐπέρχεται ἐνίοτε μικρὰ τις βραδύτης, ἥτις ἄλλως οὐδόλως βλάπτει, καθόσον τὰ ἐν τῇ Κλειῷ δημοσιεύόμενα δὲν εἶναι εἰδήσεις τῆς ἡμέρας, ἀλλὰ ἄρθρα ἔχοντα παντοτεινὴν ἀξίαν. — κ. Γ. Ι. Κ. εἰς Κωνσταντοῦλιν. Τὰς νέας ἰοσειράς σὰς ἀπεστείλαμεν ἐγκαίρως, ἤδη δὲ σὰς παρακαλοῦμεν, ὥπως φροντίσῃτε καὶ πάλιν

πρὸς σύστασιν τοῦ φραιοῦ ἡμῶν ἔργου καὶ θὰ σὰς εἴμεθα εὐγνώμονες. Εἰλικρινῶς δὲ σὰς ὁμολογοῦμεν ὅτι, ἐάν ἡ Κλειὴ εἶχε μόνον 50 τοιούτους φίλους, ὡς ὑμεῖς, πράγματι θὰ ἠδύνατο νὰ ἐλπίζῃ σπουδαίαν διάδοσιν· ἡμεῖς ἔχομεν μεγάλην διάθεσιν νὰ καταστήσωμεν τὸ ἔργον μας ἀκόμη ἐντελεστέρον ἐάν οἱ φίλοι ἀναγνώσταί μας ἐνήργουν ἕκαστος εἰς τὸν κύκλον του πρὸς ἐξεύρεσιν καὶ ἄλλων φίλων.